

Arrest

nr. 49 683 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat GOOSSENS, die *loco* advocaat R. BEEKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn.

Op 9 november 2008 is verzoeker het Rijk binnengekomen met een visum type C en heeft hij zich op diezelfde dag aangemeld bij de gemeente. Hij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 3 februari 2009.

Op 19 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische schoonzoons.

Op 11 juni 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 25 juni 2010 wordt een negatief politieverlag opgemaakt waaruit blijkt dat verzoeker sedert februari 2010 niet meer op hetzelfde adres woont als zijn Belgische schoonzoon.

Op 9 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van T.A. (...), geboren te K. op 01.02.1954, van Nepalese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de Belgische onderdaan bij de aanvraag tot verblijf moest aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat betrokkene tijdens zijn verblijf ten laste zou vallen van de openbare overheden. Gelet op het feit dat betrokkene reeds meer dan drie maanden (namelijk sedert 16.02.2010) afhankelijk is van het OCMW te Leuven, kan gesteld worden dat betrokkene niet meer voldoet aan voornoemde voorwaarde tot verblijf.”

2. Rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de eventuele kosten te begroten en de Belgische Staat daarin te verwijzen.

Dienaangaande merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om de kosten van het geding eventueel ten laste te leggen van de verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringplicht en de schending van de wet, minstens van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht stelt dat luidens artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 (de Vreemdelingenwet) de Belgische onderdaan bij de aanvraag tot verblijf moest aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat verzoekende partij tijdens zijn verblijf ten laste zou vallen van de openbare overheden;

Dat de verwerende partij onterecht meent dat deze voorwaarde niet meer vervuld zou zijn omdat de verzoekende partij in de maanden volgend op 16 februari 2010 uitkeringen genoot van het OCMW. Dat deze redenering ten eerste onjuist is, nu de voorwaarde zich toespitst op de Belgische onderdaan, niet op verzoekende partij. Dat de Belgische onderdaan steeds over dezelfde stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen heeft beschikt. Dat zodoende steeds aan de voorwaarden voldaan is gebleven; Dat deze redenering ten tweede onjuist is, nu - zelfs al neemt men op foutieve wijze de situatie van verzoekende partij onder de loep - verzoekende partij op het moment van het nemen van de beslissing wel degelijk beschikte over toereikende bestaansmiddelen. Dat hij immers sinds kort opnieuw aan het werk was (hetgeen door de contraproductieve beslissing van de verwerende partij onmogelijk gemaakt werd); Dat de verwerende partij hoogstwaarschijnlijk de uitkeringen ten gunste van verzoekende partij aangewend heeft om te concluderen dat de Belgische onderdaan dan wel niet meer zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen om verzoekende partij te ondersteunen. Dat dit evenwel een onjuiste gevolgtrekking behelst, nu verzoekende partij louter uit schaamte niet meer durfde aan te kloppen bij zijn zoon, die nochtans goed kon instaan voor de ondersteuning. Dat de zoon gewoonweg niet wist dat zijn vader zijn eerdere job verloren was en dus in de veronderstelling was dat het verblijf in het Rijk van verzoekende partij vlot verliep. Dat de verwerende partij bij voormelde

gevolgtrekking naliet effectief te verifiëren of de Belgische onderdaan inderdaad niet meer beschikte over voldoende bestaansmiddelen om verzoekende partij te ondersteunen. Dat zij zelfs niet aan de Belgische onderdaan, noch aan verzoekende partij zelf verzocht om de bewijzen van voldoende bestaansmiddelen bij te brengen. Dat zij, door gewoon in te trekken, hiertoe geen enkele kans gaf aan de Belgische onderdaan of aan verzoekende partij. Dat de wet duidelijk spreekt van "aantonen" terwijl de verwerende partij dit volkomen onmogelijk maakte; Dat de verwerende partij hierdoor de wet geschonden heeft, minstens zich bezondigde aan een grove onzorgvuldigheid. Dat het gegeven dat verzoekende partij tijdelijk steun kreeg van het OCMW hieraan geen afbreuk doet, nu de Belgische onderdaan (en verzoekende partij) minstens een kans tot bewijs moest(en) hebben gekregen en nu de sociale dossiers van het OCMW beschermd zijn door het beroepsgeheim (zodat de verwerende partij hiervan geen kennis kon hebben). Dat de redenering van de verwerende partij bovendien mank loopt, nu zij in de eerste zin ervan spreekt over een voorwaarde in hoofde van de Belgische onderdaan, terwijl zij in de tweede zin stelt dat "betrokkene (verzoekende partij) niet meer voldoet aan voornoemde voorwaarde".

Dat de verwerende partij zich duidelijk vergist omtrent wie nu eigenlijk de voorwaarde moet vervullen, zodat op basis hiervan bezwaarlijk adequaat kan worden gemotiveerd. Dat de motivering bijgevolg onafdoende is. Dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl); Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen; Dat het eerste (tweeledige) middel gegrond is wegens enerzijds schending van de wet, minstens wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en anderzijds wegens schending van de motiveringsplicht. "

Aangaande het eerste middel van verzoeker zet de verwerende partij uiteen wat volgt:

"In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending in van de motiveringsplicht en schending van de wet, minstens van het zorgvuldigheidsplicht. Verder in het middel verwijst hij naar art. 149 GW en art. 3 van de wet dd. 29.07.1991. De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoekers verwijzing naar art. 149 van de Grondwet faalt naar recht, nu dit artikel de jurisdictionele motiveringsplicht betreft en het derhalve niet kan worden toegepast t.a.v. bestuurshandelingen, hetgeen de in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ontegensprekelijk uitmaakt (R.v.V. nr. 3.437 dd. 07.11.2007).

Terwijl verder dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd om te voldoen aan de formele motiveringsplicht waarvan verzoeker de schending opwerpt (art. 3 van de wet dd. 29.07.1991). De formele motiveringsplicht, vervat in het wetsartikel waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P, 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie. Cass., 10.1.1979. Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948. 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn verblijfsrecht werd beëindigd, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoekers

uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij ten overvloede nog het volgende gelden. De verzoekende partij houdt voor dat 'steeds aan de voorwaarden is voldaan gebleven om reden dat de Belgische onderdaan steeds over dezelfde stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen heeft beschikt', en hij 'op het moment van de beslissing wel degelijk beschikte over toereikende bestaansmiddelen vermits hij sinds kort opnieuw aan het werk is'. De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen feitelijke en juridische grondslag missen.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden wordt in de bestreden beslissing geenszins gesteld dat de schoonzoon of dochter van verzoeker (in functie van wie de aanvraag is ingediend) ten laste zijn gevallen van het OCMW. Daarentegen wordt in de beslissing duidelijk gesteld dat:

- art. 40ter van de wet bepaalt dat de Belgische onderdaan (in casu de dochter en schoonzoon van verzoeker) bij de aanvraag moest aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en ontoereikende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat betrokkene (zijnde uiteraard verzoeker, aan wie in dezelfde beslissing trouwens ook bevel is gegeven om het grondgebied te verlaten aan de betrokkene wordt bevel gegeven () tijdens zijn verblijf ten laste zou vallen van de openbare overheden; - gelet op het feit dat betrokkene (zijnde verzoeker) reeds meer dan drie maanden (namelijk sedert 16.02.2010) afhankelijk is van het OCMW te Leuven, kan gesteld worden dat betrokkene niet meer voldoet aan voornoemde voorwaarde tot verblijf.

De bewering dat verzoeker sedert begin juli aan het werk zou zijn, gegeven waar de gemachtigde geen kennis van had op het ogenblik van het nemen van de beslissing van 09.07.2010, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De gemachtigde had geen kennis van een beweerde tewerkstelling van verzoeker. Integendeel heeft de gemachtigde dienen vast te stellen dat overeenkomstig het attest van 22.06.2010 van het OCMW Leuven dat verzoeker heeft bezorgd, verzoeker vanaf 16.02.2010 leefloon ontving als alleenstaande. Voorheen had verzoeker, in navolging van de uitnodiging van de gemachtigde om een attest voor te leggen dat hij niet ten laste was van het OCMW, aan de gemeente op 10.06.2010 verklaard zelf OCMW steun te ontvangen om zijn kamer te betalen. Verzoeker woont immers alleen sedert 02.03.2010.

De gemachtigde heeft zodoende terecht vastgesteld dat verzoeker OCMW steun ontvangt en aldus ten laste is van de Belgische overheid. Dit impliceert tevens dat de Belgische onderdaan niet aan de financiële voorwaarde- zoals ook verduidelijkt in art. 40ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 heeft voldaan.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het idee achter de gezinshereniging precies is dat de EU-onderdaan (of de Belg) er net voor moet zorgen dat zijn familieleden niet ten laste komen van de overheden van het land waar ze zich komen vestigen bij de EU-onderdaan (of de Belg).

Vermits in casu is vastgesteld dat verzoeker duidelijk ten laste viel van de overheid, nu hij reeds sedert half februari 2010 OCMW steun genoot, is terecht een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen. Dit overeenkomstig art. 54 van het KB van 08.10.1981, en overeenkomstig de Europese wetgeving dienomtrent. Terwijl verzoeker verder evenmin kan gevolgd worden waar hij poogt voor te houden dat hem de kans niet is gegeven om bewijzen van bestaansmiddelen voor te brengen. Integendeel, zo blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier, heeft de gemachtigde bij schrijven dd. 10.06.2010, verzoeker uitgenodigd vóór 15.09.2010 een attest voor te leggen dat hij niet ten laste is van het OCMW. Dit schrijven is verzoeker via de gemeente ter kennis gebracht.

Vervolgens heeft de gemeente aan de gemachtigde bericht dat verzoeker sedert 02.03.2010 alleen woont en "verklaart zelf OCMW-steun te krijgen om kamer te betalen". Daarenboven heeft verzoeker op 22.06.2010 een attest financiële hulpverlening binnengebracht dat aan verzoeker gericht was en waaruit bleek dat verzoeker sedert 16.02.2010 leefgeld ontving als alleenstaande.

Verzoekers beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag en kunnen niet worden aangenomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft vastgesteld dat verzoeker sedert 16.02.2010 leefgeld ontvangt van het OCMW en aldus ten laste valt van de Belgische overheid. zodat terecht een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is genomen. De gemachtigde

handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. De beschouwingen van de verzoekende partij zijn niet meer dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen en kunnen niet worden aangenomen. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Terwijl de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd is met draagkrachtige motieven, die door verzoeker niet ernstig kunnen worden betwist. Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

In de repliekmemorie repliceert verzoeker als volgt:

"Aangezien de verwerende partij in haar nota met opmerkingen inzake de motiveringsplicht blijkbaar enkel aanhaalt dat de motivering de onderhorige in staat moet stellen te begrijpen op basis waarvan de beslissing werd genomen; Dat zij over het hoofd ziet dat de motiveringsplicht eveneens inhoudt dat de motivering juist moet zijn;

Dat niet zomaar kan worden gemotiveerd dat niet zou voldaan zijn aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet zonder de Belgische onderdaan en verzoekende partij de kans te geven om het beschikken over voldoende bestaansmiddelen aan te tonen, nu de wetgever uitdrukkelijk vereist dat de vreemdeling zulks aantoon; Dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen inzake de motiveringsplicht blijkbaar van mening is dat de vermeldingen in de bestreden beslissing verzoekende partij zouden toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn verblijfsrecht werd beëindigd, doch zulks is onmogelijk, nu de aangehaalde grond verzoekende partij betreft, terwijl zij de Belgische onderdaan zou moeten betreffen; Dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid verplicht om haar dossier op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding;

Dat er nochtans geen sprake is van enige deugdelijke voorbereiding van het dossier, nu men de Belgische onderdaan nooit de mogelijkheid heeft geboden om aan te tonen dat hij wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, hetgeen zelfs niet betwist wordt; Dat er evenmin sprake is van een correcte feitenvinding, nu er blijkbaar geen enkel feitelijk onderzoek is geweest;

Dat het in de nota aangehaalde schrijven van 10 juni 2010 nooit overlegd werd; Dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid verplicht om zich op correcte wijze te informeren, hetgeen klaarblijkelijk niet gebeurd is, nu de overheid zich op geen enkele wijze informeerde bij de Belgische onderdaan, ondergeschikt evenmin bij verzoekende partij, bij wie zij de plicht tot het aantonen van voldoende bestaansmiddelen moest taxeren; Dat de verwerende partij in haar nota (p. 3) louter de bestreden redenering overneemt, waaromtrent verzoekende partij reeds in haar verzoekschrift de afdoende middelen formuleerde;

Dat de loutere herneming evident deze middelen niet teniet doet; Dat de verwerende partij in haar nota (p. 3) spreekt over "schoonzoon of dochter", terwijl het in casu over de zoon van verzoekende partij gaat, reden waarom verzoekende partij stellig de indruk heeft dat de verwerende partij het verkeerde dossier voorheeft. Dat de verwerende partij zich in haar nota (p. 4) erachter verschuilt dat zij ten tijde van het nemen van de beslissing geen kennis had van het feit dat verzoeker opnieuw aan het werk was; Dat nochtans indien men de Belgische onderdaan, ondergeschikt verzoekende partij, de kans had gegeven om conform de wet aan te tonen wat hun financiële status was, dan had men dit wel geweten; Dat de verwerende partij in haar nota (p. 4) meent meer uitleg te moeten verschaffen dan hetgeen in de bestreden beslissing staat ("het idee achter"), hetgeen op zich reeds aantoon dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende was; Dat de verwerende partij in haar nota (p. 4) voorhoudt dat het gegeven dat verzoekende partij OCMW-steun ontvangt, zou impliceren dat de Belgische onderdaan niet meer zou voldoen aan art. 40ter van de vreemdelingenwet, hetgeen evenwel een volkomen foute redenering is."

Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht en in zijn middel verwijst hij dienaangaande naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en naar artikel 149 van de Grondwet.

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar artikel 149 van de Grondwet. Artikel 149 van de Grondwet heeft immers betrekking op de organen die deel uitmaken van de rechterlijke macht, en kan bijgevolg enkel worden aangevoerd tegen jurisdictionele beslissingen. De bestreden beslissing betreft *in casu* een administratieve beslissing (RvS

14 januari 2004, nr. 127 078; RvS 16 september 2003, nr. 122 872; RvS 13 november 2002, nr. 112 535; RvS 23 januari 2002, nr.102 840; RvS 12 mei 2000, nr. 87 257).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens zet de bestreden beslissing de feitelijke overwegingen uiteen, met name dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet daar hij reeds meer dan drie maanden afhankelijk is van het OCMW. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op 19 december 2008 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische schoonzoon (en niet zijn zoon zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift). Op 11 juni 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 9 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid echter om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen overeenkomstig artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet). De in voorliggend geval relevante bepaling, met name artikel 42^{quater}, § 1, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :
(...)

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 5 van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Op 10 juni 2010 schrijft de Dienst Vreemdelingenzaken de burgemeester van Leuven aan met het verzoek om betrokkene uit te nodigen de volgende documenten neer te leggen vóór 15 september 2010: een attest dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW.

Op 22 juni 2010 legt verzoeker een attest neer waaruit blijkt dat hij financiële hulpverlening verkrijgt sinds 16 februari 2010 als alleenstaande.

Op 25 juni 2010 wordt een samenwoningstcontrole uitgevoerd. Uit het samenwoningstverslag van de wijkagent blijkt dat de dochter van verzoeker verklaarde dat hij sinds februari 2010 niet meer bij hen inwoont. Tevens deelt de dochter van verzoeker zijn nieuw adres mee.

Uit de voormelde gegevens blijkt heel duidelijk dat verzoeker niet meer ten laste is van zijn schoonzoon, maar wel ten laste is van de Belgische overheid, welke hem OCMW steun verleent, zodat de verwerende partij in alle redelijkheid een einde kon stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker nu hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het hele betoog van verzoeker dat zijn Belgische schoonzoon nog steeds over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat hij de kans niet heeft gehad om dit aan te tonen/ te bewijzen, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststelling dat verzoeker niet meer ten laste is van zijn schoonzoon, hetgeen de voorwaarde was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht. Immers artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bloedverwanten in de opgaande lijn van een burger van de Unie aanspraak kunnen maken op een verblijfsrecht als ze ten laste zijn van de burger van de Unie, die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van o.m. artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ook van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Tevens stelt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een bijkomende voorwaarde met name dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de bloedverwant in opgaande lijn tijdens zijn verblijf in het Rijk ten laste valt van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt. Uit de OCMW steunverlening blijkt duidelijk dat verzoeker tijdens zijn verblijf ten laste is gevallen van de openbare overheden, zodat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn en bovendien is uit het samenwoningstverslag ook nog gebleken dat verzoeker niet meer inwoont bij zijn schoonzoon, zodat hij niet meer voldoet aan de voorwaarde van "begeleiden of zich bij hem voegen", zodat de verwerende partij in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Ook verzoekers betoog dat zijn schoonzoon niet wist dat hij zijn job verloren had en dus in de veronderstelling was dat het verblijf in het Rijk vlot verliep, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststelling. Geheel ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het gegeven dat verzoeker op een zeker ogenblik een job had, er ook al op wijst dat hij niet meer ten laste is van zijn schoonzoon en dat hij dus niet meer voldoet aan de voorwaarden op grond waarvan hij een verblijfsrecht heeft verkregen. Evenwel zou zulks kunnen beletten dat hij ten laste zou komen van de Belgische staat. *In casu* betwist verzoeker niet dat hij zijn job verloren had en dat hij OCMW steun genoot.

De verwerende partij heeft aldus niet ten onrechte verwezen naar de situatie van verzoeker.

Waar verzoeker stelt dat hij sinds kort weer aan het werk was, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat zulks niet blijkt uit de stukken van het administratieve dossier. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aangezien de verwerende partij niet op de hoogte was van deze tewerkstelling, kan het haar niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Pas na de bestreden beslissing maakt verzoeker een stuk over aan de verwerende partij waaruit blijkt dat hij op 22 juli 2010, dus ruim na datum van de bestreden beslissing, gevraagd heeft om zijn OCMW steun met ingang van 1 juli 2010 stop te zetten. Verzoeker mag zijn verantwoordelijkheid om alle informatie aan de verwerende

partij mee te delen, niet afwentelen op de verwerende partij. Het is verzoeker die onzorgvuldig is geweest. Aangezien aan verzoeker gevraagd werd om een attest van het niet ten laste zijn van het OCMW mee te delen, kon in alle redelijkheid van verzoeker verwacht worden dat hij belangrijke informatie zoals een tewerkstelling zou meedelen aan de verwerende partij. Evenmin kan verzoeker voorhouden dat hij niet op de hoogte was van het schrijven van de verwerende partij aan de burgemeester van 10 juni 2006 om hem uit te nodigen om een attest voor te leggen dat hij niet ten laste is van het OCMW, aangezien hij op 22 juni 2010 een attest van steunverlening heeft neergelegd bij de gemeente. Zo verzoeker meent dat hij aan de voorwaarden voldoet om een verblijfsrecht te verkrijgen op grond van zijn tewerkstelling, staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag tot verblijf in te dienen als werknemer.

De bestreden beslissing is gebaseerd op alle relevante en juiste feiten en vermeldt de juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen. De motivering blijkt de beslissing te kunnen dragen en is bijgevolg afdoende en deugdelijk. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en machtsoverschrijding.

Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Aangezien de verwerende partij “toevallig” kennis kreeg van de door het beroepsgeheim beschermde informatie van het OCMW, waarna verzoekende partij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten; Dat het gebruik maken van door het beroepsgeheim beschermde informatie van het OCMW een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt; Dat het gebruik maken van door het beroepsgeheim beschermde informatie bovendien buiten de bevoegdheid van de verwerende partij ligt, zodat deze haar macht overschreden heeft; Dat het tweede (tweeledige) middel gegrond is wegens enerzijds schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en anderzijds overschrijding van macht;”

Aangaande het tweede middel zet de verwerende partij uiteen wat volgt in haar nota:

“In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en machtsoverschrijding. Ter ondersteuning houdt verzoeker voor dat ‘door gebruik te maken van door het beroepsgeheim beschermde informatie van het OCMW het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt en de verwerende partij haar bevoegdheid heeft overschreden. Verzoekers beschouwingen falen volkomen. Verzoeker verliest kennelijk uit het oog dat hij, nadat hij via de gemeente kennis heeft genomen van het schrijven dd. 10.06.2010 van de gemachtigde die verzoeker uitnodigde een attest voor te leggen dat hij niet ten laste is van het OCMW, op 22.06.2010 een attest financiële hulpverlening van het OCMW heeft binnengebracht, dat aan hem gericht was, zo blijkt uit de hoofding en waaruit is gebleken dat verzoeker sedert 16.02.2010 leefgeld ontving als alleenstaande. Er is geen schending van het beroepsgeheim of het zorgvuldigheidsbeginsel of machtsoverschrijding. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

Verzoeker repliceert in zijn repliekmemorie het volgende:

“Aangezien de verwerende partij “toevallig” kennis kreeg van de door het beroepsgeheim beschermde informatie van het OCMW, waarna verzoekende partij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten;

Dat het gebruik maken van door het beroepsgeheim beschermde informatie van het OCMW een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt; Dat het gebruik maken van door het

beroepsgeheim beschermde informatie bovendien buiten de bevoegdheid van de verwerende partij ligt, zodat deze haar macht overschreden heeft: Dat het tweede (tweeledige) middel gegrond is wegens enerzijds schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en anderzijds overschrijding van macht: Aangezien de verwerende partij spreekt over een brief van 10 juni 2010, die evenwel volkomen onbekend is voor verzoekende partij; Dat wanneer men naar zulk een brief verwijst, men deze ook moet bijbrengen, teneinde het recht van verdediging te waarborgen, hetgeen men evenwel niet doet; Dat met deze brief geen rekening gehouden kan worden;”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst vooreerst naar de bespreking van het eerste middel waar duidelijk wordt uiteengezet dat uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op 22 juni 2010 een attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij financiële hulpverlening verkrijgt sinds 16 februari 2010 als alleenstaande. Aldus kan de verwerende partij worden bijgetreden waar ze stelt dat er geenszins sprake is van een schending van het beroepsgeheim aangezien verzoeker zelf een attest “*financiële hulpverlening van het OCMW*” heeft binnengebracht, dat aan hem gericht was, zodat er noch sprake is van machtsoverschrijding, noch sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Aangezien de verwerende partij het verblijfsrecht van verzoekende partij introk op een moment dat hij tewerkgesteld was, om reden dat hij niet tewerkgesteld zou zijn; Dat hierdoor de verdere tewerkstelling onmogelijk gemaakt werd; Dat de bestreden beslissing duidelijk een volkomen contraproductief effect had; Dat zij behept is met een grove onzorgvuldigheid; Dat het derde middel gegrond is wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;”

Aangaande het derde middel zet de verwerende partij uiteen wat volgt in haar nota:

“In zijn derde middel werpt verzoeker andermaal de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter ondersteuning houdt hij voor de beslissing zijn tewerkstelling onmogelijk maakt. De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. De gemachtigde had op het ogenblik van het nemen van de beslissing geenszins kennis van een beweerde tewerkstelling, doch enkel van het door verzoeker zelf binnengebrachte attest van het OCMW waaruit bleek dat hij leefgeld ontving.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV. nr. 509, 29juni 2007) Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het derde middel kan niet worden aangenomen.”

In zijn repliekmemoire zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Aangezien de verwerende partij het verblijfsrecht van verzoekende partij introk op een moment dat hij tewerkgesteld was, om reden dat hij niet tewerkgesteld zou zijn; Dat hierdoor de verdere tewerkstelling onmogelijk gemaakt werd; Dat de bestreden beslissing duidelijk een volkomen contraproductief effect had; Dat zij behept is met een grove onzorgvuldigheid; Dat het derde middel gegrond is wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Aangezien de verwerende partij zich in haar nota (p. 5) erachter verschuilt dat zij ten tijde van het nemen van de beslissing geen kennis had van het feit dat verzoeker opnieuw aan het werk was; Dat nochtans indien men de Belgische onderdaan, ondergeschikt verzoekende partij, de kans had gegeven om conform de wet aan te tonen wat hun financiële status was, dan had men dit wel geweten;”

Ook hier volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waar reeds het volgende werd gesteld: “*Waar verzoeker stelt dat hij sinds kort weer aan het werk was, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat zulks niet blijkt uit de stukken van het administratieve dossier. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aangezien de verwerende partij niet op de hoogte was van deze tewerkstelling, kan het haar niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Pas na de bestreden*

beslissing maakt verzoeker een stuk over aan de verwerende partij waaruit blijkt dat hij op 22 juli 2010, dus ruim na datum van de bestreden beslissing, gevraagd heeft om zijn OCMW steun met ingang van 1 juli 2010 stop te zetten. Verzoeker mag zijn verantwoordelijkheid om alle informatie aan de verwerende partij mee te delen, niet afwentelen op de verwerende partij. Het is verzoeker die onzorgvuldig is geweest. Aangezien aan verzoeker gevraagd werd om een attest van het niet ten laste zijn van het OCMW mee te delen, kon in alle redelijkheid van verzoeker verwacht worden dat hij belangrijke informatie zoals een tewerkstelling zou meedelen aan de verwerende partij. Evenmin kan verzoeker voorhouden dat hij niet op de hoogte was van het schrijven van de verwerende partij aan de burgemeester van 10 juni 2006 om hem uit te nodigen om een attest voor te leggen dat hij niet ten laste is van het OCMW, aangezien hij op 22 juni 2010 een attest van steunverlening heeft neergelegd bij de gemeente. Zo verzoeker meent dat hij aan de voorwaarden voldoet om een verblijfsrecht te verkrijgen op grond van zijn tewerkstelling, staat het hem vrij om nieuwe aanvraag tot verblijf in te dienen als werknemer." Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU